

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 9798/10 (2009)
Дана 25.08.2011.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Олге Петровић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ДГ из Б, ..., кога заступа пуномоћник РЈ, адвокат из Б, ..., против пресуде туженог Вишег војног дисциплинског суда (ВДС при Министарству одбране), ... дис. Број ... од ... године, у предмету дисциплинског престапа, у нејавној седници већа одржаној 25.08.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и УКИДА пресуда Вишег војног дисциплинског суда (ВДС при МО), ... Дис. Број ... од ... године.

Образложење

Оспореном пресудом, поводом жалбе браниоца окривљеног ДГ, пуковника на служби у ИЗСИ Сектора за политику одбране Министарства одбране, а по службеној дужности, пресуда Војног дисциплинског суда Б ... Дис. Број ... од ... године потврђује се у делу одлуке о кривици окривљеног, дисциплинској казни и трошковима поступка, а преиначава у делу одлуке о правној квалификацији, тако што се окривљени оглашава кривим због извршења дисциплинског преступа „непотпуно или немарно извршавање одлуке или налога претпостављеног“ из члана 149. тачка 2. Закона о Војсци Србије.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 16.06.2009.године, заведеној у том суду под У 4508/09, тужилац спори законитост пресуде туженог и наводи да је Виши војни дисциплински суд погрешно када је нашао да су у чињеничном опису дисциплинског преступа садржана сва битна обележја дисциплинског преступа из члана 149. тачка 2. Закона о Војсци Србије, јер у описаним радњама не постоје елементи „непотпуног или немарног извршавања одлуке или налога претпостављеног“. Образложење не садржи опис радње непотпуног и немарног извршавања одлука или налога, нити су наведене одлуке или налози по којима окривљени није поступао. Погрешно је утврђено да је тужилац био дужан да се у свом раду придржава Упутства о финансирању и материјално финансијском пословању изасланика ВЈ у иностранству, јер је ово упутство намењено искључиво за потребе војних изасланстава Републике Србије у иностранству, а не за потребе војног представника Републике Србије у Р . У конкретном случају није постојао ниједан пропис који је тужиоца обавезивао да се у свом раду придржава поменутог Упутства, а нису постојали ни прописи који би војног представника упућивали на сходну примену одговарајућих прописа којим је регулисан рад војних изасланика Републике Србије у иностранству. Тврдња суда да је тужилац кроз припреме и стручни испит био упознат са садржином Упутства је потпуно паушална, јер суд није изводио доказе о томе са чим је тужилац у току припреме био упознат. Према тачки 34. правила службе Војске Србије свако наређење које се односи на материјалну одговорност и ако се њиме регулишу друга значајна питања из области рада, обављања службе и др. претпостављени је дужан да наређење изда у писменој форми. У конкретном случају не само да није постојало наређење у писменој форми, већ није постојало ни усмено наређење које би обавезивало тужица да у финансијским извештајима приказује средства која је добијао од спонзора, па је потпуно неодржив закључак Вишег војног дисциплинског суда да је тужилац непотпуно или немарно извршио одлуку или налог претпостављеног. Из наведених разлога сматра да су при доношењу пресуде учињене повреде правила поступка, а због погрешно утврђеног чињеничног стања је погрешно примењено и материјално право. Предложио је да суд преиначи оспорену пресуду Вишег

војног дисциплинског суда, тако што ће тужиоца ослободити од оптужбе или да поништи оспорену пресуду и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из оспорене пресуде и посебно истакао да су нетачни наводи тужбе из којих произилази да је Виши дисциплински суд нетачно интерпретирао одбрану окривљеног, када је навео да је окривљени изјавио да му је усмео саопштено да ће финансијска документа водити у складу са прописима који важе за војна изасланства, јер је из записника о саслушању тужиоца, сачињеног дана 19.03.2008.године јасно видљиво да је он, дајући свој исказ, употребио управо ове речи, што је потврђено његовим потписом на свакој страници записника. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспорене пресуде произилази да је тужени орган, одлучујући по жалби тужиоца, поднетој против пресуде Војног дисциплинског суда у Б Дис. Број ... од ... године којом је тужилац оглашен кривим, што за време обављања дужности војног представника Р. Србије у Р, у З, у финансијској документацији, односно у годишњим извештајима које је достављао у периоду од ... до ... године, као ванредни приход није приказивао финансијска средства примљена од „спонзорских земаља“ на месечном нивоу и то: на име трошкова становања у износу од ... евра, на име накнаде за исхрану у износу од ... евра, на име накнаде трошкова локалног превоза у износу од ... евра и на име накнаде непредвиђених трошкова у износу од ... евра противно одредбама члана 9. став 2. и члана 10. Упутства о финансирању и материјално финансијском пословању изасланика Војске Југославије у иностранству (ОУ ГШ ВЈ пов. Број ... од ... године), чиме је извршио дисциплински преступ злоупотреба службеног положаја или прекорачење службеног

овлашћења из члана 149. тачка 12. Закона о Војсци Србије, због чега је осуђен на дисциплинску казну смањења плате за 20 % у трајању од четири месеца, након седнице већа одржане дана године, саслушања браниоца окривљеног, окривљеног и вишег војног дисциплинског тужиоца при МО и увида у целокупне списе дисциплинског предмета нашао да Војни дисциплински суд Б, у конкретном случају није правилно применио материјално право. По оцени туженог, првостепени суд није правилно поступио када је, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања описаног у диспозитиву ожалбене пресуде, поступање тужиоца правно квалификовао као извршење дисциплинског преступа злоупотреба службеног положаја или прекорачење службеног овлашћења из члана 149. тачка 12. Закона о Војсци Србије, из разлога што, према налажењу туженог, нема доказа да су у поступању тужиоца описаном у диспозитиву ожалбене пресуде испуњена сва битна обележја овог дисциплинског преступа, већ је према утврђеном чињеничном стању нашао да су се у поступању тужиоца стекла сва обележја дисциплинског преступа непотпуно или немарно извршавање одлуке или налога претпостављеног из члана 149. тачка 2. Закона о Војсци Србије, а да је одлука првостепеног суда у делу о кривици и дисциплинској казни правилна. Као разлоге тужени је навео да је тужилац на дужност војног представника у Р постављен Наредбом министра одбране, а извршење те Наредбе подразумевало је и адекватну припрему тужиоца пре одласка на наведену дужност, која је у конкретном случају и реализована, као и придржавање свих прописа који су у употреби у вршењу предметне дужности. Један од сегмената припреме тужиоца за одлазак на ту дужност, односио се на финансијско пословање, којом приликом је део припреме био заснован на Упутству о финансирању и материјално финансијском пословању изасланства Војске Југославије у иностранство, као једином пропису који се може применити на метеријално и финансијско пословање војног представника у Р. Члан 10. став 1. наведеног Упутства прописује обавезу књижења прихода у финансијски дневник, без обзира да ли се ради о приходима наплаћеним у готовини или преко текућег рачуна, а чланом 13. Упутства прописана је и обавеза састављања годишњег извештаја о извршењу Плана расхода, одобреним новчаним средствима и о остваривању прихода, па с обзиром на чињеницу да тужилац ове обавезе није извршавао, као и да ни у годишњем извештају није навео податке о примљеним средствима од „спонзорских земаља“, тужени је нашао да тужилац није поступио у целости у складу са наведеним одредбама Упутства. Из наведених разлога, тужени орган је поступање тужиоца правно квалификовао као извршење дисциплинског преступа непотпуно и немарно извршавање одлуке или налога претпостављеног из члана 149. тачка 2. Закона о Војсци Србије.

По оцени Управног суда, оспорена пресуда садржи недостатке због којих се са сигурношћу не може испитати њена правилност, обзиром да су разлози дати у образложењу пресуде у знатној мери противречни изреци пресуде, да о одлучним чињеницама постоји противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Ово са разлога што у поступку није са сигурношћу утврђено да се Упутство о финансирању и материјално финансијском пословању изасланства ВЈ у иностранству односи и на војног представника Републике Србије у Р. Ово нарочито са разлога што је на записник о саслушању тужиоца од ... године, тужилац изјавио да је лице које га је припремало за финансијско пословање истакло да су прописи о финансијском пословању војних изасланстава одбране мало другачији од прописа који се односе на војне представнике, односно да се не могу директно примењивати на војног представника у Р, као и да му лице које је вршило са њим припрему за финансијско пословање у ВОА није указало на начин финансијског пословања, а у вези са приказивањем накнада од Р, а из изведених доказа, у конкретном случају се не може са сигурношћу испитати тврдња туженог о обавезности примене наведеног Упутства.

Да би се утврдило постојање дисциплинског преступа „непотпуни или немарно извршавање одлуке или налога претпостављеног“ било је неопходно утврдити које одлуке или које налоге и ког претпостављеног тужилац није извршавао да би се његово понашање сматрало непотпним или немарним извршавањем. Тек након утврђења овог чињеничног стања, може да се закључи да ли је тужилац учинио дисциплински преступ који му се ставља на терет.

Из наведених разлога, суд је нашао да је при доношењу оспорене пресуде тужени учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02, „Службени гласник РС“, број 58/04...20/09), који се примењује на основу члана 3. Правила о војној дисциплини („Службени Војни лист“, број 22/2008), а у вези члана члана 170. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, број 116/07).

У поновном поступку тужени орган ће да отклони повреде правила поступања, правилно и потпуно утврди чињенично стање а потом донесе правилну и на закону засновану пресуду, при чему ће имати у виду да су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, обавезни за тужени орган у смислу члана 61. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96).

Имајући све напред наведено у виду, Управни суд је нашао да је закон погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 41 .став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.08.2011.године, I-2 У 9798/10 (2009)

Записничар

Драгана Максимовић,с.р.

Председник већа- судија

Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СУ